

Město nebeského ohně

CASSANDRA
CLARE

NÁSTROJE SMRTI 6

SÁGA O LOVCÍCH STÍNŮ

Město nebeského ohně

Město nebeského ohně

CASSANDRA

CLARE

NÁSTROJE SMRTI ⑥

#BSKLAB
YOUNG ADULT BY SLOVART

Copyright © 2014 by Cassandra Claire LLC
Translation © Eva Maršíková 2015, 2019
Czech edition © Nakladatelství Slovart, spol. s r. o., Praha 2019

Všechna práva vyhrazena. Žádná část této publikace nesmí být reprodukována, uložena ve vyhledávacím systému či šířena jakýmkoliv způsobem (elektronicky, mechanicky, kopírováním, nahráváním či jinak) bez předchozího svolení majitelů autorských práv.

Z anglického originálu *City of Heavenly Fire* (*The Mortal Instruments*), který vydalo nakladatelství Margaret K. McElderry Books v USA roku 2014, přeložila Eva Maršíková
Editor Jan Pavel
Produkce Dana Klimová
Vydalo Nakladatelství Slovart, spol. s r. o., v edici #BOOKLAB, v Praze roku 2019
Sazba Alias Press, s. r. o., Bratislava
Tisk FINIDR, s. r. o., Český Těšín

Cena uvedená na obálce je nezávazným doporučením pro koncové prodejce.

ISBN 978-80-7529-692-4
10 9 8 7 6 5 4 3 2 1
www.slovalt.cz

Eliášovi
a Jonahovi

Poděkování

Ti, které mám ráda, o tom vědí. Proto chci tentokrát poděkovat svým čtenářům, kteří mi byli oporou během celé jízdy na téhle horské dráze zvané románová sága a pomohli mi překonat veškeré pochyby a obavy. Nevyměnila bych vás ani za všechny nablýskané cetky v Magnusově bytě.

*Sláva jest v Bohu; proti ní jsou cíle lidské,
jak když nebeského ohně jiskra křísne.*

John Dryden, *Absolon a Achitofel*

Prolog

AŤ KANE JAKO DĚŠŤ

Institut v Los Angeles, prosinec 2007

V den, kdy byli zavražděni rodiče Emmy Carstairsové, bylo nádherné počasí.

Je ovšem třeba uznat, že o počasí v Los Angeles se jen zřídka-kdy dalo říct něco jiného. Toho jasného zimního rána matka s otcem vysadili Emmu u Institutu ležícího v kopcích za pacifickou pobřežní dálnicí, s výhledem na modrý oceán. Od útesů v Pacific Palisades až k plážím na ostrohu Point Dume se rozprostíralo nekonečné nebe bez jediného mráčku.

Předchozí noci přišlo z jeskyní na pláži Leo Carrillo hlášení o démoní aktivitě a Carstairsovi dostali za úkol věc prošetřit. Později bude Emma vzpomínat, jak matka nabízela svému manželovi, že mu nanese runu nebojácnosti, přitom si zastrkovala za ucho pramen vlasů uvolněných ve větru a John Carstairs se smíchem odpovídal, že se mu tyhlety moderní runy dvakrát nepozdávají. Vystačí si s těmi z Šedé knihy, děkuje mnohokrát.

V tu chvíli ale Emma neměla se svými rodiči dost trpělivosti, takže je jen zběžně objala a rychle vyběhla po schodech do Institutu. Batoh jí poskakoval mezi lopatkami a matka s otcem jí zatím ze dvora mávali.

Možnost prodělávat výcvik v Institutu naplňovala Emmu nadšením. Nejenže tam bydlel její nejlepší kamarád Julián, ale navíc si tam vždycky, když prošla dveřmi, připadala, jako by po hlavě skočila do oceánu. Institut sídlil v mohutné budově ze dřeva a kamene, k níž vedla dlouhá kamenitá cesta klikatící se mezi kopci. Ze všech místností ve všech patrech se nabízel výhled na oceán, hory a nebe, nesmírné plochy modré, zelené a zlatavé barvy. Emminým snem bylo vylézt s Juliánem na střechu (v čemž jim rodiče zatím pokaždé zabránili), aby zjistili, jestli je odtud vidět až k poušti na jihu.

Vchodové dveře si ji pamatovaly a pod tlakem její známé ruky ihned povolily. Vstupní hala i spodní patra Institutu byly plné dospělých lovců stínů, kteří chodili sem a tam. Asi nějaká schůze, pomyslela si Emma. V davu zahlédla Juliánova otce Andrewa Blackthorna, ředitele místního Institutu. Nechtěla se zdržovat zdravením, proto se rozběhla rovnou do šatny v prvním patře, kde se z džínů a trička převlékla do cvičebního úboru – plandavého trika a volných bavlněných kalhot. Nejdůležitější součást výstroje ovšem představoval meč, který si pověsila přes rameno.

Cortana. Ten název znamenal prostě krátký meč, pro Emmu ale vůbec krátký nebyl. Jeho ostří z lesklého kovu, dlouhé jako její předloktí, neslo nápis, z něhož ji pokaždé zamrazilo v zádech: *Jsem Cortana, z oceli stejně ušlechtilé jako Joyeuse a Durandal*. Když jí ho otec v jejích deseti letech poprvé vkládal do rukou, vysvětlil jí, co to znamená.

„Můžeš ho používat při výcviku až do osmnácti let a pak už bude jenom tvůj,“ řekl tehdy John Carstairs a s úsměvem pozoroval, jak Emma přejíždí prsty po vyrytém nápisu. „Rozumíš tomu, co se tam píše?“

Zavrtěla hlavou. Rozuměla slovu „ocel“, ale nechápala, proč se tu o ní píše, že je „ušlechtilá“. „Ušlechtilost“ je vlastnost, o které jí otec vždycky říkal, že je u každého člověka moc důležitá. Jenže co to má společného se zbraněmi?

„O rodu Waylandů už jsi určitě slyšela,“ pokračoval tehdy John Carstairs. „Než začaly všechna ostří lovců stínů vyrábět železné sestry, byli to vyhlášení výrobci zbraní. Kovář Wayland vykoval Excalibur a Joyeuse, meče krále Artuše a rytíře Lancelota, a taky Durandal, meč hrdiny Rolanda. Ze stejné oceli byl vyroben i tenhle meč. Každá ocel musí projít kalením, aby byla ušlechtlejší. Je přitom vystavena žáru tak vysokému, že se kov skoro roztaví nebo spálí, a díky tomu se stane pevnějším.“ Políbil ji na temeno. „Rod Carstairsů tenhle meč vlastní po dlouhé generace. Nápis na něm nám připomíná, že lovci stínů jsou Andělovými zbraněmi. Projdeme-li ohněm, zušlechťí nás to a posílí. Utrpení nám pomáhá přežít.“

Emma se nemohla dočkat, až uplyne těch šest let do jejích osmnáctin, aby už mohla začít cestovat po světě, bojovat s démony a nechat se sama zušlechtit ohněm. Teď si meč zavěsila na popruh, a zatímco vycházela z šatny, představovala si, jaké to všechno bude. V duchu stála vysoko na útesu na ostrohu Point Dume a s Cortanou v ruce odrážela útoky hordy démonů raurmů. Byl tam s ní samozřejmě i Julián, který se činil svou oblíbenou zbraní – kuší.

Julián byl přítomný ve všech Emminých představách. Zнала ho odjakživa. Blackthornovi k sobě měli s Carstairsovými vždycky blízko a Julián byl jen o pár měsíců starší než ona, takže spolu prakticky strávili dětství. Když byli ještě úplně malí, učili se spolu plavat v oceánu. Společně se naučili chodit a pak běhat. Jeho rodiče ji chovali v náruči a jeho starší bratr se sestrou ji napomínali, když zlobila.

A oni dva zlobili často. V sedmi letech obarvili chlupatého bílého kocoura Oskara Blackthornových namodro. S tím nápadem přišla Emma, ale vinu vzal na sebe Julián, jako v mnoha dalších případech. Koneckonců, jak sám poukázal, Emma je jedináček, kdežto on má šest dalších sourozenců, takže jeho rodiče mnohem dříve zapomenou, že se na něj mají zlobit.

Pamatovala si, jak krátce po narození Tavyho zemřela Juliánova matka a ona držela svého kamaráda za ruku, zatímco v kaňonu hořela pohřební hranice a k nebi z ní stoupal dým. Pamatovala si, jak plakal a jak ji přitom napadlo, že kluci pláčou úplně jinak než holky, vyrazí ze sebe děsivé přerývané vzlyky, které znějí, jako by je z nich páčili železnými háky. Možná že je to pro ně horší, protože se od nich očekává, že plakat nebudou...

„Uf!“ Emma zavrávala. Nechala se vlastními myšlenkami tak pohltnout, že vrazila přímo do Juliánova otce, vysokého muže se stejnými rozčuchanými tmavými vlasy, jaké měla i většina jeho dětí. „Promiňte, pane Blackthorne!“

Usmál se na ni. „To jsem ještě nezažil, že by se někdo takhle těšil na vyučování!“ zavolal za ní, když se rozběhla chodbou pryč.

Výcvikový sál patřil mezi Emminy nejoblíbenější místnosti v celé budově. Zabíral skoro celé jedno patro a jeho východní i západní stěnu tvořily tabule čirého skla. Skoro všude, kam se člověk podíval, byl vidět modrý oceán. Od severu k jihu se táhlo pobřeží a směrem k Havaji se rozprostíraly nekonečné vody Tichého oceánu.

Uprostřed naleštěné dřevěné podlahy stála soukromá učitelka Blackthornových, přísná žena jménem Katerina, která právě učila dvojčata vrhat nožem. Livy se jako obvykle poslušně řídila jejími radami, ale Tibo se mračil a trucoval.

Julián ve volném cvičebním úboru z lehké látky ležel na zádech u západního okna a něco vykládal Markovi, který měl hlavu zabořenou do knihy a ze všech sil se snažil svého mladšího nevlastního bratra ignorovat.

„Nepřijde ti, že ‚Mark‘ je pro lovce stínů trochu divný jméno?“ rozumoval Julián, když se k nim Emma blížila. „Zkus se nad tím trochu zamyslet. ‚Mark‘ je přece anglicky znamení. Jmenovat se Znamení, to je dost uhozený, ne?“

Mark zvedl blondatou hlavu od knihy, kterou četl, a vrhl na svého mladšího sourozence nasupený pohled. Julián si bezmyšlenkovitě pohrával se stélou. Držel ji jako malířský štětec, za což ho Emma často peskovala. Stélu má člověk držet jako stélu, jako by byla prodloužením jeho ruky, ne nástrojem umělce.

Mark si ostentativně povzdechl. Ve svých šestnácti letech byl od Emmy s Juliánem věkem vzdálený právě natolik, aby mu veškeré jejich počínání připadalo buď otravné, nebo směšné. „Jestli ti to vadí, můžeš mi říkat celým jménem,“ odsekl.

„Marcus Antonius Blackthorn?“ Julián nakrčil nos. „To je hrozně dlouhý. Co kdyby na nás zaútočil nějaký démon? Než bych se dostal do půlky tvého jména, bylo by po tobě.“

„To si jako představuješ, že kdyby nastala taková situace, zachraňoval bys život *ty mně*?“ podivil se Mark. „Dost si fandíš, usoplenče.“

„Ale nemožný to není,“ namítl Julián, uražený, že ho bratr nazval usoplenčem, a posadil se. Vlasy se mu po celé hlavě divoce ježily. Jeho starší sestra Helen se je často snažila zkrotit hřebenem,

ale nikdy to k ničemu nevedlo. Měl blackthornovské vlasy jako jeho otec a většina jeho sourozenců – vzpurné vlnité roští barvy hořké čokolády. Jejich rodinná podoba Emmu vždycky fascinovala, sama se totiž ani jednomu ze svých rodičů moc nepodobala, pokud se nepočítalo to, že její otec má taky světlé vlasy.

Helen byla už několik měsíců v Idrisu se svou přítelkyní Aline. Vyměnily si rodinné prsteny a podle Emminých rodičů spolu měly „vážný vztah“, což se projevovalo zejména tím, že jedna na druhou neustále vrhaly rozněžné pohledy. Emma si umínila, že jestli se někdy zamiluje, nebude se chovat takhle sentimentálně. Chápala, že z toho, že Helen s Aline jsou obě dívky, vzniká v jejich okolí zvláštní napětí, ale nebylo jí jasné proč, a navíc se zdálo, že Blackthornovi si Aline velmi oblíbili. Šířila kolem sebe klid a Helen nebyla v její společnosti tolik nervózní.

Nynější Helenina nepřítomnost znamenala, že Juliánovi neměl kdo stříhat vlasy, jejichž vlnité konečky získávaly v jasném světle v místnosti zlatavý odstín. Prosklenou východní stěnou bylo vidět stinné pásmo hor, které se táhlo mezi oceánem a údolím San Fernando. Byly to suché, prašné kopce zbrázděné kaňony a porostlé kaktusy a trnitými keři. Občas se lovci stínů vydávali trénovat ven. Emma tyhle chvíle milovala, ráda hledala tajné pěšinky, skryté vodopády a ospalé ještěřky, které poblíž odpočívaly na kamenech. Julián je dokázal přimět, aby mu vlezly do dlaně, a pak je hladil palcem po hlavičce, zatímco spaly.

„Pozor!“

Emma uskočila a kolem hlavy jí proletěl nůž s dřevěnou čepelí. Odrazil se od okna a trefil Marka do nohy. Ten odhodil svoji knihu a zamračeně vstal. Mark tu měl čistě teoreticky fungovat jako pomocný dozor a být Katerině k ruce, před výukou ale dával přednost čtení.

„Tiberie,“ zavrčel, „neházej po mně nože!“

„Bylo to omylem.“ Livy se pohnula a stoupla si mezi své dvojče a Marka. Tiberius byl tmavovlasý a snědý, pravý opak Marka. Kromě Marka a Helen, kteří se vlastně nepočítali, protože v sobě

měli podsvětanskou krev, to byl jediný Blackthorn, který nezdědil hnědé vlasy a modrozelené oči, pro celou rodinu tak typické. Kudrnaté vlasy měl Tibo uhlově černé a oči ocelově šedé.

„Ne, nebylo,“ ohradil se Tibo. „Mířil jsem na něj.“

Mark se teatrálně nadechl a rukama si prohrábl vlasy, takže mu zůstaly trčet jako hřebíky. Mark měl blackthornovské oči měděnkové barvy, ale světlounké, téměř bílé vlasy zdědil, stejně jako Helen, po jejich matce. Povíдалo se, že Markovou matkou byla kněžna ze Zakletého dvora. Z jejího románu s Andrewem Blackthornem vzešly dvě děti, které jednou v noci nechala na prahu losangeleského Institutu, a pak navždy zmizela.

Juliánův otec si své děti, napůl víly, vzal k sobě a vychoval je jako lovce stínů. Krev lovců stínů byla dominantní, a přestože se to Radě příliš nezamlouvalo, přijímala do Spolku všechny děti s jedním rodičem z podsvěta, které snesly na kůži runy. Helen i Mark přijali své první runy v deseti letech a jejich kůže se s tím dokázala vyrovnat, i když Emma poznala, že nanášení run bolí Marka víc než obyčejné lovce stínů. Přestože se to snažil zakrýt, všimla si, že když se ho dotkne stéla, tvář se mu na okamžik stáhne bolestí. V poslední době si vlastně na Markovi všimla víc věcí – že nezvyklý tvar jeho obličeje s vílími rysy v sobě skrývá určitý půvab a že má poměrně široká ramena. Netušila, proč ji takové věci vůbec zajímají, a ani trochu se jí to nelíbilo. Spíš to v ní vzbuzovalo chuť se na Marka rozkřiknout nebo se schovat, případně oboje najednou.

„Ty na něj civíš,“ upozornil ji Julián, který ji pozoroval přes pokrčené nohy ve cvičebním úboru pocákaném barvou.

To ji vrátilo zpátky do reality. „Na koho?“

„Na Marka. Už zase!“ Jeho slova zněla nespokojeně.

„Buď zticha!“ sykla Emma potichu a sáhla po své stéle. Julián jí ji vytrhl z ruky a následovala divoká rvačka. Nakonec se Emma od svého kamaráda se smíchem odvalila. Trénovali spolu už tak dlouho, že znala každý jeho pohyb ještě předtím, než ho udělal. Jediný problém spočíval v tom, že měla sklon být na něj málo

tvrdá. Představa, že by Juliánovi někdo – včetně jí samotné – ublížil, ji přiváděla k zuřivosti.

„To kvůli těm včelám u tebe v pokoji?“ zeptal se Mark, zatímco se blížil k Tiberiovi. „Přece snad chápeš, proč jsme je museli dát pryč!“

„Předpokládám, že jste to udělali z čiré zlomyslnosti,“ prohlásil Tibo. Na desetiletého chlapce byl malého vzrůstu, ale slovní zásobou i způsobem vyjadřování připomínal spíš osmdesátiletého starce. Tibo skoro nikdy nelhal, i když většinou proto, že mu nebylo jasné, proč by to měl dělat. Nedokázal pochopit, proč se na něj někdy jiní lidé zlobí nebo jsou z něj nervózní, a jejich hněv ho mátl či děsil, podle toho, jakou měl zrovna náladu.

„To nebylo ze zlomyslnosti, Tibo. Prostě nemůžeš mít v pokoji včely...“

„Ale já jsem je vědecky zkoumal!“ bránil se Tibo a bledý obličej mu přitom zčervenal. „Bylo to důležité, spřátelil jsem se s nimi a moc dobře jsem věděl, co dělám.“

„Stejně jako jsi tenkrát moc dobře věděl, co děláš s tím chřestýšem?“ připomněl mu Mark. „Když ti někdy bereme věci, je to proto, že nechceme, aby se ti něco stalo. Já vím, že se ti to těžko chápá, Tibo, ale my tě máme rádi.“

Tibo na něj upřel nechápavý pohled. Věděl, co znamená „mít rád“, a věděl, že je to dobré, ale nerozuměl tomu, proč tím někdy lidé vysvětlují úplně nesouvisející věci.

Mark se s rukama opřenýma o kolena předklonil, aby se ocitl ve stejné výšce jako Tibo a mohl mu zpříma pohlédnout do jeho šedých očí. „Tak fajn, uděláme to takhle...“

„Ha!“ Emmě se podařilo obrátit Juliána na záda a uzmout mu svoji stělu. Chechtal se a kroutil sebou, dokud mu nepřitlačila paži k podlaze.

„Vzdávám se,“ řekl. „Vzdávám...“

Zespodu se na ni usmál a ona si náhle uvědomila jednak to, že z toho, jak leží přímo na něm, má trochu divný pocit, jednak to, že stejně jako Mark má docela hezky tvarovaný obličej. Kulatý,

chlapecký a dobře známý, teď ale jako by skrze jeho současnou tvář zahlédla podobu, jakou bude mít, až vyroste.

Místností se rozezněl domovní zvonek u vchodu do Institutu. Vydával hluboký příjemný melodický zvuk, podobný vyzvánění kostelních zvonů. Očím civilů se Institut zvenku jevil jako zřícenina staré misijní budovy v koloniálním stylu. I když se na mnoha místech nacházely cedule s nápisy SOUKROMÝ POZEMEK a VSTUP ZAKÁZÁN, stejně se občas našel někdo – většinou nějaký civil se špetkou vnitřního zraku –, kdo zabloudil až ke vchodu.

Emma slezla z Juliána a oprášila si oblečení. Už se přestala smát. Julián se posadil, zapřel se za zády rukama a zvědavě se na ni zadíval. „Stalo se něco?“ zeptal se.

„Praštila jsem se do lokte,“ zalhala a otočila hlavu k ostatním. Livy si právě nechávala od Kateriny ukázat, jak se správně drží nůž, a Tibo vrtěl hlavou na Marka. *Tibo*. To ona dala Tiberiovi tuhle přezdívku, když se narodil, protože v roce a půl ještě neuměla jeho jméno pořádně vyslovit a říkala mu „Tibobo“. Občas ji napadlo, jestli si na to Tibo pamatuje. Bylo zvláštní, jaké věci pro něj byly důležité a jaké ne. Nedalo se to nijak předvídat.

„Emmo?“ Julián se předklonil a vtom jako by všechno kolem nich vybuchlo. Uviděli silný záblesk a svět za okny byl náhle zlatobílý a rudý, jako by Institut zachvátil požár. Zároveň se jim podlaha zhoupala pod nohama jako paluba lodi. Emma sklouzla do strany právě ve chvíli, kdy se k nim z přízemí donesl hlasitý výkřik – strašlivý, neidentifikovatelný řev.

Livy se prudce nadechla, přiskočila k Tibovi a vši silou ho objala, jako by ho chtěla celého obklopit vlastním tělem a ochránit. Livy byla jedním z mála lidí, jejichž doteky Tibovi nevadily. Stál s vyvalenýma očima a jednou rukou se držel sestry za rukáv. Mark mezitím vstal. Katerina byla pod tmavými kudrnami úplně bledá.

„Zůstaňte tady,“ přikázala Emmě a Juliánovi a z pouzdra u pasu vytáhla svůj meč. „Dejte pozor na dvojčata. Marku, ty pojď se mnou.“

„Ne!“ protestoval Julián a vyskočil na nohy. „Marku...“

„Nic se mi nestane, Juliáne,“ zarazil ho Mark a povzbudivě se na něj usmál. V každé ruce už držel dýku. S noži uměl zacházet rychle a hbitě a zřídka kdy minul cíl. „Zůstaň s Emmou,“ dodal, kývl na ně a zmizel za Katerinou. Dveře výcvikového sálu se za nimi zavřely.

Julián přistoupil k Emmě, vklouzl rukou do její dlaně a pomohl jí na nohy. Měla chuť mu sdělit, že jí nic není a dokáže vstát sama, ale nakonec to nechala být. Rozuměla jeho nutkání získat pocit, že dělá něco – cokoli –, co někomu pomůže. Zesponu se náhle ozval další výkřik, a navíc řinčení tříštěného skla. Emma přiběhla ke dvojčatům, strnulým jako malé sochy. Livy byla bledá jako stěna a Tibo se jí křečovitě držel za rukáv.

„Nic se neděje,“ uklidňoval je Julián a položil přitom bratrovi ruku mezi drobné lopatky. „Ať je to cokoli...“

„Nemáš nejmenší tušení, co to je,“ namítl Tibo úsečně. „Nemůžeš tvrdit, že se nic neděje. Vždyť to *nevíš*.“

Vzápětí se ozval další zvuk, ještě horší než předchozí křik. Bylo to děsivé kvílení, divoké a zlověstné. *Vlkodlaci?* pomyslela si Emma nejistě, jenže vytí vlkodlaků už předtím slyšela. Tohle bylo něco mnohem temnějšího a krutějšího.

Livy se přitiskla k Tibovu rameni. Ten zvedl svůj drobný bledý obličej, přešel pohledem po Emmě a nakonec se jeho oči zastavily na Juliánovi. „Jestli zůstaneme tady,“ pokračoval Tibo, „a ta věc nás najde a ublíží naší sestře, bude to tvoje chyba.“

Livy si schovávala obličej za Tibem. Mluvil tiše, ale Emma neměla nejmenší pochyby, že svá slova myslel vážně. Navzdory jeho znepokojivé inteligenci, podivínství a lhostejnosti k ostatním lidem ho k jeho dvojčeti vázalo silné pouto. Když byla Livy nemocná, spával v nohách její postele, a kdykoli utržila nějaký škrábanec, propadal panice. Platilo to i opačně.

Emma viděla, jak se v Juliánově obličejí mísí protichůdné pocity. Pak očima vyhledal její pohled a ona skoro neznatelně přikývla. Z představy, že by měli zůstat ve výcvikovém sále a čekat

na věc, kterou předtím slyšeli řvát, jí hrůzou vstávaly vlasy na hlavě.

Julián přešel na druhou stranu místnosti a vrátil se s kuší a dvěma dýkami. „Teď se budeš muset Livy pustit, Tibo,“ řekl a dvojčata se po chvíli rozdělila. Julián dal jednu dýku Livy a druhou nabídl Tiberiovi, ten se ale na zbraň díval, jako by ji viděl poprvé v životě. „Tibo,“ oslovil ho Julián a svěsil ruku s dýkou, „proč jsi měl v pokoji ty včely? Co tě na nich tak zajímá?“

Tibo neodpověděl.

„Líbí se ti, jak umějí spolupracovat, že jo?“ nevzdával se Julián. „No a my teď taky musíme spolupracovat. Půjdeme do kanceláře a zavoláme Spolek, dobře? Bude to tísňové volání. Aby sem poslali posily, které nám pomůžou.“

Tibo se natáhl po dýce a odměřeně přikývl. „To bych taky navrhnul, kdyby mě Mark s Katerinou poslouchali.“

„Má pravdu,“ přidala se Livy. Dýky se chopila s větší jistotou než Tibo a teď ji držela, jako by přesně věděla, co dělá. „Vážně o tom přemýšlel.“

„Budeme teď muset být úplně zticha,“ pokračoval Julián. „Vy dva se mnou půjdete do kanceláře.“ Zvedl oči a setkal se s Emminým pohledem. „Emma vyzvedne Tavyho a Dru a pak tam přijdou za námi. Domluveno?“

Emmino srdce zahájilo střemhlavý pád jako mořský pták za letu. Oktavián nebo zkráceně Tavy měl teprve dva roky a Drusilla byla v osmi letech ještě moc malá na to, aby mohla začít s výcvikem. Samozřejmě že pro ně někdo musel zajít. V Juliánových očích četla tichou prosbu.

„Domluveno,“ přikývla. „Přesně tohle udělám.“

Emma měla na zádech pověšenou Cortanu a v ruce třímala vrhací nůž. Když se plížila chodbou Institutu, zády přitisknutá ke stěně, zdálo se jí, že cítí, jak jí chladný kov protéká žilami. Chodbu na několika místech prosvětlovala okna nabízející výhled na modrý oceán, zelené kopce a mírumilovné bílé mraky,

který odváděl její pozornost. Pomyslela na své rodiče někde venku na pláži, bez nejmenšího tušení, co se děje v Institutu. Přála si, aby tu byli s ní, a zároveň ji těšilo, že tomu tak není. Aspoň byli v bezpečí.

Právě se nacházela v části Institutu, kterou znala nejlépe ze všech – v obytném křídle. Proklouzla kolem Heleniny prázdné ložnice, v níž její majitelka zanechala jen pár kusů oblečení a zaprášený přehoz na posteli. Následoval Juliánův pokoj, kde Emma spala snad milionkrát, a také Markův, jehož dveře byly zavřené. Další ložnice patřila panu Blackthornovi a hned vedle se nacházel dětský pokoj. Emma se zhluboka nadechla a ramenem strčila do dveří.

Rozhlédla se po pokojíku s modře vymalovanými stěnami a vytřeštila oči. Tavy byl ve své postýlce, pěstičkami svíral míříže a křičel tak usilovně, až mu z toho zrudly tváře. Před postýlkou stála Drusilla, držela meč – jen Anděl ví, kde k němu přišla – a špičkou mířila přímo na Emmu. Ruka se jí třásla tak silně, že zbraň tančila ve vzduchu. Kolem buclatého obličejce jí trčely copánky, ale v očích, které nezapřely rod Blackthornů, se jí zračilo pevné odhodlání. *Neopovažuj se dotknout mého bratra.*

„Dru,“ oslovila ji Emma nejmírnějším tónem, jakého byla schopná. „Dru, to jsem já. Poslal mě pro vás Julián.“

Drusilla meč hned pustila, takže zařinčel o podlahu, a propukla v pláč. Emma se kolem ní protáhla, volnou rukou vytáhla chlapce z postýlky a posadila si ho na bok. Tavy byl na svůj věk malý, i tak ale vážil přes jedenáct kilo. Když se jí křečovitě chytil za vlasy, zkřivila obličej bolestí.

„Memma,“ zakňoural.

„Ššš.“ Políbila ho na temeno hlavy. Byl cítit dětským zásypem a slzami. „Dru, chyt se mě za pásek, jo? Půjdeme do kanceláře. Tam budeme v bezpečí.“

Drusilla se drobnýma ručkama zavěsila za Emmin opasek se zbraněmi. Už přestala plakat. Lovci stínů pláčou málo, i když je jim teprve osm let.